

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice šte. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.
Inserati:
Šeststopenjska petit-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja
za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.
Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

Štev. 103.

V Ljubljani v četrtek, 3. julija 1884.

Tečaj I.

„E pluribus unum.“

Jutrajšnji dan nas spomina na veliko zgodovinsko dogodbo, katere človeštvo nikdar ne bode smelo pozabiti. Dan 4. julija imel bi neizbrisno utisnen biti človeškemu spominu, rojstni dan velike preoceanske ljudovlade. Kajti 4. julija 1776 objavili so zastopniki trinajst angleških naselbin na kongresu v Filadelfiji ono slovečo izjavo, s katero so se ločili od matere zemlje ter slovesno proglasili, da hočejo združene naselbine „biti svobodne in nezavisne države ter da imajo pravico do tega“. Tom. Jefferson, jeden izmed najplodovitejših državnikov ameriških, je izdelal znamenito izjavo, John Adams in sloveči Franklin sta mu pomagala, a pri Saratogi in Yorktownu dokazali so ameriški prostovoljci pod vrhovnim poveljništvom velikega Washingtona, da znajo tudi z orožjem braniti načela, izražena v znamenitem kongresnem dokumentu.

4. julija 1776! Od tega zgodovinskega dneva pričenši jel je ameriški orel više in više dvigati svoje peruti; v kljuno držel trak z geslom: *E pluribus unum*, v krempeljih zvezek pušic in oljino vejo, povsod se je čez neizmerno jednoličnost ameriških pustin, čez skalnatega gorovja snežene vrhove do obrežja velikega oceana, povsod razširjale omiko in svobodo. Število držav, zedinjenih v veliki ljudovladi, poskočilo je od 13 na 39, katerim je treba še prištevati 9 teri-

torij; prebivalstvo se je pomnožilo od 1½ milijona tekom 100 let na 51 milijonov. V veliko silnejši meri napredovala je velikanska država v gmotnem oziru. Sebična politika angleške zatirala je navlaš gospodarstveno gibanje, le angleške ladje so smele uvažati evropsko blago v ameriška pristanišča, le deželam britanske krone smele so ameriške naselbine prodajati bogate svoje naravne zaklade. V pokrajinah, kjer se prideluje najboljši bombaž vsega sveta, naseljenec ni smel postaviti nobenih statev, da bi tkal svoje blago. Pobočja ameriških gor so polna najboljšega železa, a niti jednega noža niso si mogli napraviti prebivalci, ker je angleška vlada jim sploh prepovedala vsako obrtnost. Znana je ona smešnica, po kateri so lakomni Angleži celó od vsakega ameriškega konja zahtevali, da se podkuje — na Angleškem. In dandanes? Tekom sto let razvila se je ameriška obrtnost v tako kolosalni meri, da v mnogih strokah uže daleč preseza izdelke evropskih tovarn. Zedinjene države, katere so pred stoletjem vsake škarije, vsako žago morale kupavati od tesnosrčnih angleških krošnjarjev, one uže danes preplavljajo stari svet s svojimi mašinami in drugimi fabrikati. In v isti meri je napredovalo duševno gibanje, razvijalo se je slovstvo, iz tal se je dvignila kultura, samosvoja v marsikaterem oziru, različna od one starega sveta — in vendar bode sigurno uže v kratkem močno vplivala na omiko zastarele Evrope!

Zedinjene države, — kateri misleči zgodovinar in politik se ni uže ustavil pri vprašanji, zakaj baš deviškemu ozemlju ameriške celine toliko ugaja republikanska državna oblika, med tem da je Evropa navzlic vsem revolucionarnim naporom še dandanes strogo monarhična? Vse preiskovanje potrdilo ga bode le v njegovih nazorih, da se zgodovinske razmere ne dajo preustvarjati po golih megleh teorijah. Oni monstrozni stavek, katerega je izustil nekaj sloveči, a sedaj pozabljeni nemški filozof Hegel: *Was vernünftig ist, das ist wirklich, und was wirklich ist, das ist vernünftig*, ima vendar v gotovih mejah nekoliko veljave. Pod varstvom monarhije razvijala se je človeška družba po evropskih državah, monarhija je branila prostaka proti nasilstvu višjih stanov, proti izgredom tesnosrčnega fevdalstva — ni čudo tedaj, da je na našem kontinentu vedno še globoko ukoreninjena monarhična ideja v narodovem sredi. To velja v prvi vrsti o našem cesarstvu! Palacky, združevaje v sebi avstrijsko rodoljubje in slovansko prepričanje, izustil je nekaj, opisovaje znani Voltairejev izrek, pomenljive besede: „Ako Avstrije ne bi bilo, morali bi jo ustvarjati.“ Obstanek krepke, samosvoje avstrijske države je tedaj prava evropska potreba; a ona nerazrušna vez, katera združuje tako različna plemena po zgodovini, omiki in imovitosti toliko disparatne narode v jedni državni celoti, je vendar le monarhija, zastopana po presvetli cesarski

Listek.

Dogodek na Michiganskem jezeru.

(Zlatorodov.)
(Dalje in konec.)

II.

Čas je pretekal. Bila je nekako 11. ura po noči — a požar je še zmeraj razsajal. Moglo je še dolgo trpeti, preden sežge toliko s petrolejem napojenega lesovja. Ta okoliščnost je bila uteha barkolomnim; saj je bilo mogoče, da veliko ognjevo svetlobo kdo zagleda ter prispe na mesto nesreče.

Voda je bila mrzla, zrak oster. Bilo je predvideti, da zlasti nežna gospodičina dolgo ne bo mogla ostati v takem stanju. Udje ji bodo otrpnevali in vso bode mokrota in mraz prevzela tako, da bode mrtvela. To je vedel Samonožnik, ker je sam čutil; sočutno je pogledaval sirotno trpinko, da je skoro na-se pozabil. Poznala se nista prav nič. On je bil medkrovni potnik, ona pa je bivala v gospejnih kajitah. Štiri dni sta bila na parniku, pa se nobedenkrat nista videla.

Zdela se je Samonožniku pripravno, povedati, kdo da je. Tudi ona mu pové, mrza vsa se tresoča, da se imenuje Sara Blandford ter da je hči premožnega tovarnarja z gospodarskimi stroji in orodji v Chicagu; da je bila obiskala rodovince v Buffalu ter da se je sedaj vračala z „Leviathanom“. Jokaje ga prosi, ko bi se primerilo, da bi mogla tukaj umreti, naj to sporoči njenim starišem. Samonožnik ji ganjen obljubi, da bode, pa ji ob-

enem skuša, smrtni strah odgovoriti ter ji novih nad vzbuditi. Gospodičina je postajala čem dalje slabejša in medlejša; pa tudi Samonožnik jel je drveneti, kar navadno nastopa, če je človek predolgo v mrzli vodi. Bodeta li obadva, še tako mlada, brez sledu pogreznila se v smrtonosne valove?

Sèm ter tjà priplavajo mimu njiju kosovi gorečega parnikovega krova; enkrat priplava tudi telo človeka, ki ga je rešilni pas držal nad vodo, sevèda mrtvega. Brž ko ne so se ga bili drugi ograbili, da je siromak vtoniti moral v kljub rešilnemu pasu. Barkolomnika se z grozo odvrneta od te prestrašljive prikazni, katero je voda odnašala in se izgubila v debeli megli.

Naj sta te dva tako še ped časa, pa deska ne bode nosila dveh živih, temveč dveh mrtvih teles. Strašna misel taka, katere se nihče ni mogel odkrižati.

Zdajci se Sara zgane.

„Slišite li?“ šepne ona.

„Ste li kaj slišali, gospodičina?“ bara Samonožnik.

„Človeške glasove sem slišala.“

„Hvala Bogu! Od kod pa?“

„Od tam le. Sedaj spet.“

Res zasliši Slovenec moško govorjenje in škripanje krmnega vesla. Čoln je moral biti blizu.

„Pomagajte, ljudje, pomagajte!“ kriči Samonožnik predrljivo. „Semkaj s čolnom, pomagajte!“

Čoln se zmeraj bolj bliža in bliža — a videti ga vendar nikjer ni.

„Pomagajte!“ kriči Samonožnik na vse grlo.

„Hooo, kje ste?“

„Tukaj, tukaj!“

Oni isti trenotek prišumi čoln, velik jadrenik, in toliko, da ni deske z barkolomnima, kako bi rekli, pogazil. Vržejo jima vrv iz jadrenika, po kateri se popneta na ladjo.

V jadreniku bilo je 5 mož, bradatih, postavnih ljudi, ki niso bili videti, da so mornarji ali ribiči, ampak gentlemeni s subega. Vodja, katerega so klicali Beauchamp, bil je lep, črnobradi gospod pri 40. letih. Vsi so bili oboroženi z revolverji in noži, in v ladji so ležale dolge puške.

„Kako se imenuje ona goreča ladja?“ praša vodja Beauchamp, „Leviathan“ parnik, gredoč iz Buffala v Chicagu,“ odgovori Samonožnik.

„Kako je nastala nesreča?“

„Petrolej se je vžgal. Bilo je v njem 1500 sodov kamenice, kakor so pravili.“

„Je li mnogo ljudi poginilo?“

„Najmanj 100 oseb, morda še več.“

„Kapitan tudi?“

„Ta se je v čolnih rešil s svojimi možmi.“ Samonožnik pové, kdo je in od kodi, in kdo je njegova tovarišica, ter popraša, bi li ne hoteli ju prepeljati v Sheboygan, najbližnjo luko.

Črnobradi gospod odmaje z glavo.

„Ne,“ odvrne vodja; „morate malo potrpeti. Imam dobre razloge, da v Sheboygan ne vozim. Sicer vam je pač vse eno, da boste rešeni.“

„Tako je, sir! V imenu te dame, pa v svojem imenu izrekujem vam vročo zahvalo za vašo pomoč. Kader pridete v Chicagu, le boste nagrajeni.“

„Eh, kaj! Ne govorite o tem. Ne pojdemo nikdar več v Chicagu ter ne pričakujemo nobene nagrade. Naprej, Greeley! Okolu s krmilom! Zmeraj severnozapadno. Proti otoku!“

dinastiji! Tudi mi pozdravljamo tedaj z veseljem jutrajšnji dan, kateri se bode po vseh zedinjenih državah slovesno obhajal kot velik narodni praznik — tudi mi vidimo v njem zgodovinski mejnik, pričetek nove pomenljive kulturne dobe, ali z isto pieteto, s kojo se svobodni državljani amerikanski povsod in vselej spomina velike svoje ljudovlade, spominali se bomo i mi našega staročastnega cesarstva ter hvaležno priznali dobrote, katere smo uživali pod perutami silnega avstrijskega orla!

E pluribus unum — to je geslo ameri-
kanske republike! Po svojem smislu izraža
ravno to, kar izraža geslo našega cesarja: *Vi-
ribus unitis*. Tam, preko širnega atlantskega
oceana, razvila se je na samoupravni, avto-
nomistični podlagi velika država, obsegajoča
bogato zmes najrazličnejših jezikov in plemenov.
Da je dosegla toliko v razmerno kratkem
času, to je posledica ameriškanskega gesla: *E pluribus unum*, kateri je prešinil vse kroge
in stanove ter kri in meso postal med prebivalstvom. Ali ni to ob enem tudi vodilo za
avstrijske narode, kateri navzlic svoji ljubezni
do skupne države ter navzlic odkriti udanosti
do cesarske dinastije vendar še trošijo naj-
plemenitejše sile v neplodnem bratovskem
prepiru. Kedaj bode to prenehalo, kedaj bode
tudi pri nas, v praktičnem življenju zavladala
krasna politična misel: *E pluribus unum*!

O volilnem gibanju.

Tudi najbolj vneti pristaš federalističnih
nazorov ne bode mogel zanikati, da se je po-
ložaj deželni zborov bistveno spremenil z
ono postavo, katera je vpeljala direktno vo-
litev v državni zbor. Dokler so še deželni za-
stopi imeli pravico, voliti svojo delegacijo v
dunajski parlament, bili so naposled vendar
le oni tisto osredje, okolo katerega se je su-
kala vsa naša notranja politika. Njih mnenje
bilo je merodajno za državne poslance, kateri
so imeli nalog, v državnem zboru zastopati
nazore svojih mandatarjev, merodajno je bilo
tedaj vsaj deloma tudi za državni zastop. Po
vsem utemeljeno je torej bilo, da so vsa
važna državopravna vprašanja se s prva raz-
legala po deželnozborskih dvoranih ter da so
deželni zbori v viharjih debatah in krepkih

„All right!“ (povse dobro) zamrmra
Greeley.

„Proti katerem otoku kormanite?“ bara
Samonožnik.

„Boste brž videli,“ odvrne kratko kormar.

Samonožnik umolkne. Jame ga skrbeti,
kakošni so ti ljudje, se katerimi ima opraviti?
Iz njihovih čudnih, sumivih pogovorov ni
mogel nič dobrega soditi. Njegova tovarišica
je sedela vsa tiha, ogrnjena z odejo, katero
jej je dal črnobradi, da jej veter ne škodi.

Rudeča, žareča svetloba požarjeva je bila
zmeraj medlejša in manjša, in naposled se
je po vsem izgubila. Jadrenik je drvil naprej,
zmeraj severozapadno. Greeley, kormar, imel
je zmeraj pred seboj kompas, in videti je
bilo, da mu kormarenje tudi v megli ne dela
težav.

Ko preteče pol ure, reče Beauchamp:
„Zdaj moramo biti že blizu otoka. Polnoči
je proč, izobesite laterno!“

Izvesijo dve veliki laterni. Ne preteče
dolgo, pa zakliče sprednji mož v ladiji:

„Zemlja, ahoi!“

„Dobro ste kormanili, Greeley,“ reče
vodja. „To ni kar si bodi, spoznati se v takej
megli pa na vodi.“

Minuto pozneje drči jadrenik skozi visoko
ločje ter pritisne k bregu. Možje poskačejo
na suho, na vodjin migljaj stopita pa tudi
barkolomna vun za njimi.

Na bregu stala sta dva moža. Eden iz-
med njiju je nosil rudečo laterno, in še bolj
zad ogenj, ki je gorel v leseni kočuri.

„Ste li kaj sumivega opazili?“ bara vodja.
„Je li v zadnjih dveh dneh kak čoln se
bližal otoku?“

„Ne, sir“, odgovori laternonosec.

adresah naglašali svoje stališče. To vse je
predručilo državna postava s 2. aprila 1873.
Uvedle so se direktne volitve, deželni zbori iz-
gubili so svoje najvažnejše pravo, njih delo-
krog je dandanes omejen le bolj na gospo-
darstvene in upravne zadeve, in suhoparno
jednoličnost deželnozborskega zasedanja le redko
kedaj moti kako vprašanje političnega značaja.

Vender se skrbno pripravljajo vse poli-
tične stranke onih dežel, v katerih se letos
voli deželni zbor, na odločilni volilni boj, tudi
sedaj navzlic spremenjenemu položaju. Saj so
letošnje deželnozborske volitve neka poskušnja,
prava *Kraftprobe* za splošne volitve v državni
zbor, katere se bodo vršile prihodnje leto. Po
izidu deželnozborskih volitev sklepali bomo
na veliko važnejši volilni rezultat, katerega se
imamo nadejati ali bati bodočo pomlad. Od-
tod izvira občno zanimanje, in napeta agita-
cija, katero zapazujemo tudi po onih deželah,
kjer na politično gibanje ne vpliva različnost
prebivalstva v narodnem oziru.

Ta teden in začetkom prihodnjega tedna
se vrše volitve na Moravskem in Spodnjem
Avstrijskem, kmalu potem pridejo na vrsto
Koroška, Gorenja Avstrijska, Tirolska in Pred-
arelska, Solnograška, Bukovina in Štajarska.

Na Moravskem, kjer se velika slovanska
večina, obsegajoča tri četrtinke vsega prebi-
valstva, le težko upira nemški manjšini, pod-
pirani po Slovanom neugodnem volilnem redu,
so volitve v skupini kmetskih občin že do-
gnane. Boj je bil hud, disciplina na obeh
stranéh vzgledna, posebnega razločka pak v
konečnem rezultatu vendar ni bilo. Moravske
kmetske občine so zastopane v deželnem zboru
z 31 glasovi; bilo je izvoljenih 23 českih in
8 (ne 9, kakor napačno poroča praška „Pol-
itik“) nemških poslancev. Veselo znamenje je
vsekako, da se je povsod pomnožilo število
onih volilcev, kateri so glasovali za slovanske
kandidate. Posebno drastično se to razvidi v
volilnem okraju ogersko-brodskem; še l. 1878
bil je česki kandidat dr. Šrom izvoljen le s
87 glasovi zoper 66, katere je prejel priporo-
čenec ustavaške stranke, letos pa je Šrom
izvoljen jednoglasno, in celó jeden del nem-
ških volilcev stopil je na njegovo stran. Po-
sebnost razveselil nas je volilni izid v okraju
Dačic-jamniškem, katerega je narodno-česka

„Je li vse zamotano in za uladjanje pri-
pravljeno?“

„Je, sir“, odvrne mož z laterno. „Ali kaj
je s temi tujci tukaj?“

„To meni prepuščajte... Naprej! Brž
na delo! V pol ure moramo odladjati.“

Na to se obrne Beauchamp k barko-
lomnima:

„Pojta z mano! Vidva ostaneta tukaj.“

„Kako, sir?“ praša Samonožnik. „Vi nas
hočete pustiti tukaj?“

„Mora biti.“

„Kje pa smo?“

„Na samotnem otoku, ki je nekje v sredi
michiganskega jezera.“

„Ali, gospod...“

„Ne skrbite. Ne bosta dolgo Robinsona
igrala. Jutri pride parnik, ki vaju bo od-
peljal.“

„Je li gotovo?“

„Žali, da le pregotovo.“

„Sir, kar pravite, vse je tako ugankasto
in vznemirjalno.“

„Jutri bosta izvedela kako in kaj je. Le
za menoj pojta.“

Ne ostane jima drugo, kakor iti za vo-
diteljem. Gre do sto korakov poleg brega ter
pridejo do kolibe iz desek zbite. Ob straneh
v tej koči ležale so stare odeje, lonci, vrtni
ražnji, pa vrč za vodo. V enem kotu je bilo
kamenito ognjišče, na katerem je tlela še žr-
javica. Zraven je bil kup polen.

„Tukaj bosta začasno prebivala,“ dé od-
ločno črnobradi. „Čez eno uro vama je na
voljo dano iz hišice iti ter po otoku šetati
se, ako vama bo ljubo v taki megleni noči.
Če se pa prej prikažeta vunkaj, sta v ne-
varnosti, da vaju kateri iz med mojih ljudi
vstreli. Živeža vama bom dal semkaj pri-

stranka priborila. Sicer se je neki po našem
mnenju prav nepotrebni „kmetski“ stranki,
kateri je voditelj prof. Demel v Olomuci, po-
srečilo, v treh okrajih izpodriniti od central-
nega volilnega odbora priporočane kandidate,
toda že današnja „Politik“ poroča, da bodo
tudi izvoljenci te stranke, Srbecky, Hosek
in Pavlica, pristopili česko-narodnemu klubu,
in tedaj nepraktično rušenje volilne discipline
vsaj ne bode vplivalo na numerično razmerje
v moravskem deželnem zboru.

Danes se vrše volitve v moravski mestni
skupini, katera z trgovinskimi zbornicami
vred pošilja 37 poslancev v brnsko deželno
sobano. Po mestih seveda, kjer so tovarne
večidel v rokah nemških in židovskih fabri-
kantov, so razmere mnogo bolj neugodne slo-
vanskemu življu. Merodajno bode čestokrat
postopanje c. kr. uradnikov; zlasti če se oni
postavijo na stran vladi prijaznih českih po-
slancev, utegnejo Čehi nekatere volilne okraje
iz rok iztrgati nemškemu protivniku.

Za fisiognomijo deželnega zbora bode
pa odločilna volitev v velikem posestvu. V
prvem razredu (fidejkomisarično veleposestvo)
imajo sicer konservativci in ž njimi združeni
narodnjaki odločno večino, toda ta oddelek
voli le petero zastopnikov. V drugem razredu
pa se je uže pogodila nemško-liberalna s tako
zvano „srednjo“ stranko, kateri je prepustila
sedem sedežev, in tedaj desnica nima nade,
prodreti v tej skupini. Vender je jedno gotovo
uže dandanes: deželnozborske volitve na Mo-
ravskem so dokazale, da vpliv nemško-
liberalne opozicije tudi na Moravskem
pojema ter da se bode pri prihodnjih držav-
nozborskih volitvah število njenih
pristašev izdatno skrčilo. Sicer utegne
vsled kompromisa v velikem posestvu večina
v moravskem deželnem zboru pripadati še
kakor do sedaj nemški stranki; toda ona bode
neznatna, pristaši „srednje“ stranke bodo
uprav jeziček na tehtnici ter gotovo ne bo-
dejo podpirali nemške prenapetosti in preti-
ranosti. Rajše sicer bi videli, da bi slovansko-
avtonomistični živeli uže v tem zborovanju imel
odločno večino; ker nam to veselje ni dano,
zabilježimo vendar le precej izdaten napre-
dek narodnih in vladnih tendencij v
sorodni nam deželi moravski.

nesti. Pri ognju se lahko grejeta in sušita.
Jutri, morda uže dopoldne, pride parnik k
otoku, in prišleci bodo zlasti poizvedovali po
meni in po mojih ljudeh. Tedaj mi izkažite
kot edino hvalo to prijaznost, da recita rado-
vednim prašalcem, da sem odjadral proti
jugozapadu. Hočeta li storiti mi to uslugo?“

„Hočem,“ odgovori Samonožnik, ki si ni
upal ničesar prašati.

Beauchamp odide.

„Kakešni so ti ljudje, ki so tako sumnivi,
in v katerih oblasti smo?“ popraša Sara

skrbljivo. „Morda so roparji.“

„Ne verjamem, da bi bili,“ odvrne tovariš.

„Bodo pač skrivači, ki iz Kanade vozijo dra-
goceno blago v Zvezne države, ki so imeli tu
na otoku postajališče, ki so je morali pa za-
pustiti, sami najbolje vedo čemu.“

Zdaj vstopi eden voditeljevih mož, ki
jima po Beauchampovem naročilu prinese mrz-
lih jedi pa steklenico vina. Lepo se priporo-
čivši odide. Samonožnik naredi velik ogenj na
ognjišču, pri katerem se ogrevata ter ob enem
obleko sušita.

Kakorkoli sta bila vturjena, vendar nista
dolgo mogla zaspati, kajti mučilo ju je pra-
šanje: kaj ko bi morala v tem samišcu lakote
skoprneti. Proti jutru nekoliko zadremljeta, a
ko se prebudita, bil je uže beli dan.

III.

Samonožnik stopi pred vrata, da bi se
ogledal po okolici. Za njim pride tudi gospo-
dičina.

Megla se je bila razvlekla, in dan je
obečal biti jasen, vendar. Modri svod nebeški
se je neizmerno razpenjal nad površino v
sončni svetlobi leskeče vode. Ni bilo vgladati
nikjer živega bitja, še tiča ne. Nobene ladije,
nobene čolna nikjer daleč na okrog. Mlada

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Skoraj vse zanimanje političnih krogov osredotočuje se sedaj v **volilnem gibanju** za deželne zbornice. Predčerašnjem obdržaval se je volilen shod dunajskih deželnozborskih volilcev. Za pet mandatov I. okraja dunajskega oglašilo se je sedem kandidatov, od katerih petorica, namreč Nikola, Sommaruga, Königswarter, Lederer in Matzenauer, spada k zedinjeni levici, Silberer in Struška pa k nemški ljudski stranki. Silbererjev govor poslušali so volilci mirno; še le ko je nek volilec omenil, da je Silberer spadal prej k zedinjeni levici, nastala je grozna rabuka. Še le čez dolgo časa se je mir zopet vzpostavil.

Iz **Levova** se poroča, da se je včeraj v Krakovu sedela skupščina zapadno-galiških okrajnih zastopov in tamošnjega podpornega odbora, katera se je posvetovala o tem, kako se ima priti v pomoč poplavljenim okrajem gališkim. Sklenila se je peticija na deželni zbor, naj stori kolikor mogoče, da se olajša bédno stanje nesrečnežev.

Hrvatski sabor odobril je včeraj definitivno izvenredni budget ter zakonsko osnovo, naj se v Požegi otvori poljedelska šola. Potem se je sklenilo, da se imajo zakoni, veljavni za Hrvatsko, protegniti tudi na Vojno Krajino.

Tu je dežele.

Na **Nemškem** razpravlja se uže sedaj o nalogi, katera čaka državni zbor, ki se bo sedel zopet meseca novembra. Nemški listi velé, da se bo državni zbor bavil najprej s proračunom za 1885. leto. Razven tega pridejo na dnevni red tudi zakonske osnove o obskrbljenosti invalidov in še nekateri drugi zakonski načrti manjše važnosti.

Kakor znano, poslala je narodna bolgarska stranka iztočne **Rumelije** dva svoja zastopnika, Gešova in Kristova, v zapadno Evropo, da agitirata za spojenje Rumelije s kneževino Bolgarijo. V to svrhu sestavil se je tudi **memorandum**. Kakor je razvidno iz dosedanjega delovanja bolgarskih poslancev, ostala bode njuna misija brezuspešna. Do sedaj ni nju sprejel nobeden dvor; vsled tega tudi nista imela prilike, izročiti **memorandum**.

barkolomna bila sta sama, prav sama, na tem tihem samotnem otočju. Naj sta svoje stanje premišljevala, kakorkoli sta hotela, morala sta okušati, kako je živel Robinson.

Njuni rešitelji so bili izginoli, da jim ni bilo ni sledu ni tiru. Živeža so jima toliko pustili, da ga je bilo dosti za pičel dan. Lakote jima bode poginili, ako dobra sreča kake ladije semkaj ne okrene.

Dolgo in dolgo gledata zdaj sem zdaj tja. Ozirata se po vseh krajih. Močno ju uže skrbi, strah jima prihaja zmeraj več.

O 1/2. v. gledata južnozpadno velik dim se vzdigati, ki je bil čemdalje več. Bil je ličen parnik, ki jo je s polno močjo rezal naravnost proti otoku. V 10. minutah je uže pri otoku ter se vstavi pred njim, ker zaradi plitve vode ni upal preblizu priti kraju.

Zdaj se spusté v vodo dva čolna, v katerih je bilo nekaj oboroženih ljudi. Veslajo k bregu.

Barkolomna hitita na mesto izkrcanja. Oboroženci skočijo na suho. Večina izmed njih je bila oblečena v policijsko opravo. Najprednjiši, majhen, podstavljen človek, rudečega obraza pa sokolovih očij, ter držeč napet revolver v rokah, zakriči:

„Vdajte se! Braniti se je brezkoristno! V imenu postave vas uklepam! Vi ste moji ujetniki!“

Sara prestrašena, krične, toliko da ne omedli.

Samonožnik pa ohrani prirojeno si hladnokrvnost; stopi korak bliže ter mirno reče:

„Ne bomo se branili, gospoda; sami vidite, da se nimamo s čim. Sicer pa prosim pojasnjenja, kajti mi nismo oni, katere iščete.“

„Kje so gentlemeni?“

„Odišli so, utekli so.“

Med **Bolgarijo in Turčijo** traje vedno še prepir o službenem jeziku v občenju teh dveh držav. Turčija zahteva, da se diplomatska korespondenca vrši v turškem jeziku, a bolgarska vlada ne pristaja na to, temveč dopisuje v francoskem jeziku. Zastopnik bolgarski v Carigradu izjavil je te dni, da bode bolgarska vlada v prihodnje vse note, pisane v turškem jeziku, po polnem ignorirala.

Iz **Petrograda** se brzojavlja, da je car Aleksander te dni odpotoval iz Petrovega dvora ter se podal v baltijske provincije, od koder pojde k nemškim vojnim manévrom v Dancig. Tem manévrom prisoten bode tudi nemški cesar in prestolonaslednik nemški.

Dopisi.

Iz **Suhe Krajine** 27. junija. (Izv. dop.) Dolgo dolgo je deževalo in vender je naš kraj ostal, kar je bil od nekdaj — suha krajina. Ne morem trditi, da bi se na polji ne poznalo blagodejnega dežja, ki je naše krajine setvam prej več koristil nego škodoval, a studencev le ni vzbudil. Pomanjkanje potokov je poglavitni nedostatek naših krajev, kar ljudem po leti in po zimi sitnosti dela. Po dve uri daleč morajo večkrat hoditi v Krko vode zajemat in v mlin nositi, po zimi pa sneg topiti. Ljudem bi podjetnik v teh krajih zelo koristil in sebi (? Ured.) tudi, ako bi postavil parni mlin ali mlin na veter. — Ljudstvo v naših krajih ni še tako revno, kakor bi si človek mislil. Živoreja, neka zmernost in srčnost jim pomagajo. Surovi so naši ljudje še precej, pa nikakor ne hudobni. Podajajo se nekateri v daljni svet, celó v Ameriko, kjer si s pridnostjo svojih žilavih rok prislužijo lepe novce, ako jim ni po kaki nezgodi nit življenja mahoma pretrgana, kar se pa večkrat pripeti. — Za omiko tukajšnjega ljudstva bi se moralo več storiti. V hinjski fari je n. pr. blizo 400 za šolo godnih otrok — pa jedna sama šola, v katero ne more niti jedna tretjina otrok hoditi, ker je šola na skrajni meji fare kakor cerkev in farovž. O, kako bi kranjska hranilnica razveselila te ljudi, ako bi jim podarila le 1000 ali 500 gld., da si seditajo še jedno učilnico.

Iz **Račjega** na Spodnjem Štajarskem 1. jul. (Izv. dop.) Pretečeno nedeljo sklical je gosp.

„Kedaj so jo ubrali?“
„Preteklo noč okolu 1. ure po polu noči.“
„Kaj čuka! Potem takem smo ravno 12 ur prepozno prispeli! V katerem pravcu so odjadrili?“

„Proti jugozapadu. Beauchamp, njih voditelj, nam je rekel, da pojde tjakaj.“

„V odprtem jadreniku?“

„Tako se mi zdi.“

„Ni li bilo 7 mož?“

„Prav toliko; saj jaz jih več nisem videl.“

„Torej proti severozapadu moramo leteti.“

dene rudečelični premišljeva sam po sebi.

„Prosim, oprostite gospoda! Rekel sem: jugozapadno.“

„Hoho! Tako zeleni nismo, da bi se dali slepariti preklicanemu gospodu Beauchampu. Zvit čuk je on, to je res, a jaz tudi nisem tako zelen, kakor bi bil še le denes rojen. Rekel je vam: jugozapadno, da bi nam to povedali ter nam sled zmožali. Ne bo nič tako!“

„To je pa tudi mogoče.“, odvrne Slovenec, čudeč se prefriganosti amerikanski.

„Povejte nam brž, kako ste z gospico prišli na ta otok?“

Samonožnik mu vso stvar razloži, poroča o požaru parnikovem, ter kako je bil rešen po onih neznanih gentlemenih.

Rudečelični pokima z glavo, rekoč:

„Bo že tako, kakor pravite. Videti vam je, da ste odkritosrčni Sloven. A za zdaj morate zmenoj na parnik.“

„Nu, gospod, prav tega želimo! Za Boga svetega! ne puščajte nas tukaj na otoku. Morali bi tukaj lakote pomreti. Smem li prositi vas pojasnjenja, gledé onih poprejšnjih brodnikov, ki jih iščete?“

„Oni so ponarejalci bankovcev pa checkov, ki so najpremeteniši, zlasti Beauchamp, njih

dež. poslanec dr. Rada j volilni shod v Račjem; sešlo se je nad 300 volilcev, samih odličnih in zavednih mož, ki se niso dali ostrašiti z raznimi strašili, katere so rabili nasprotniki, da bi preprečili „bindiš-shod“. Predsednikom zborovanja je bil voljen g. Simon. Takoj je dal besedo g. poslancu, ki je na drobno polagal račun o svojem delovanju. Razložil je možem, kaj so Slovenci in konservativci zahtevali v deželnem zboru — se vé brezuspešno, ker je nasprotna stranka gluha za vse dokaze in prepričevalne razloge. Liberalci so imeli povsod večino, oni so nalagali davke, oni obremenili narod, ne pa konservativna manjšina, kakor se to rado trosi med ljudstvo. Govornik potem omenja raznih obljub, katere delajo vsiljeni nasprotni kandidatje; nekateri obetajo ceste za vsako vas, kjer upajo dobiti glasov — a to je le past, v katero se vamejo volilci. Oni, ki preveč obljubuje, še ne misli obljube spolniti!

Gosp. dr. Gregorec je po tem z veliko pohvalo vzprijetim govorom pojasnoval volilcem gospodarstvene razmere med Slovenci in jim dajal nauke, kako postopati pri volitvah. Treba je voliti Slovence — kajti za čemu bi pošiljali tujce v zbornico, če imamo doma čine? zakaj bi ravno v naših krajih imeli tujci prvo besedo? Toplo je konečno apeloval govornik na domorodne čute zbranih mož, rekoč: Naša zemlja je prekrasna in to znajo tujci, zato silijo med nas. Branite rodno zemljo, branite tla, katere ste dobili od Vaših očetov! Volite le Vaše ljudi, volite le Slovence! —

Gromoviti živioklici so sledili temu govorniku in navdušeno so zbrani volilci proklamirali narodna kandidata barona Goedla in dr. Radaja. Potem je predsednik zaključil zborovanje; trikratni živio na Nj. veličanstvo razlegal se je burno po dvorani, ko so možje zapuščali prostor.

Razne vesti.

— (Slaba pisava) prizadeva človeku časih mnogo preglavice in jeze. V kake neprijetnosti zamore slaba pisava pripraviti človeka, kaže naslednja zgodba: V neki tožbi zaradi velike dedščine imel je odločiti važen dokument iz leta

glavar. Na samotnem tem otoku, v teh popuščenih ribiških kočah in kolibah so imeli svoje delavnice in spravišče, ter so varno delali, dokler niso bili ovajeni. Jaz sem detektiv Taylor iz Chicage, poslan, da krivodelce primem. Škoda, da so jo o pravem času odnesli. Morda jih zalotim kje na vodi. Zato bomo ladjali severozapadno.“

Medtem so nekteri policisti preiskavali koče in trstičje, ko bi našli kaj sumivega, pa niso.

V nekaj minutah so bili vsi na parniku. Priševši na severozapadni breg, iščejo ušlecev 50 milj na široko, a ubežnikov ne morejo zaslediti. Jako je bil nejevoljen Taylor, ker ni smel nadati se obljubljenega nagrade 3000 dolarjev.

Parnik se vrne v Chicago. Tukaj se je uže raznesla novost o strašni nesreči, zadevši parnik „Leviathan.“

Sarini stariši objokovali so prelubo a izgubljeno hčer. Kako se oveselé, ko zdrava in neponesrečena pred nje stopi! Hvalili so vrlega rešitelja, ki jo je varoval — v najgroznejši nevarnosti. Vsa hiša je tekmovala v izkazovanju prijaznosti. Samonožnik je bil zmožen in ročen mehanik in tehnik. Ljubo mu je bilo, da je mogel v službi ostati pri Blandfordu, Blandfordu pa je bilo tudi ljubo, da je zadel na tako veččega človeka. Z visoko plačo, kakor je po Slovenskem ne poznajo, vstopil je Samonožnik v tovarnico kot delovodja. Ker v delavcih ni videl gola orodja, so ga ljubili vsi tovarničarji.

Sara mu je hranila srčno prijateljstvo, ki je v treh letih storilo, da je Samonožnik veliko srečo našel v Ameriki. Mi mu jo iz srca privoščimo tembolj, ker jih je malo, ki bi mogli ž njo se pohvaliti.

1840. Iskali so ga dolgo in ko so ga našli, ga je odvetnik dotične stranke radostno razvil, češ, sedaj smo pri kraji, pravda je naša! A obraz se mu je takoj zelo podaljšal, ko je jel pregledavati pisanje; bilo je tako slabo pisano, da niti jedne besede ni znal brati! In tako se je godilo vsacemu, katerega so poklicali na pomoč. Nihče ne more čitati čudnega pisanja! Tudi pri sodnji se jim dosedaj še ni posrečilo, teh neznanstvih hieroglifov razjasniti. Ako ne bode mogoče, pisanja prebrati, je pravda zgubljena... Kaj pa, ko bi poklicali kacega stavca na pomoč? —

— (Zadnji pozdrav mornarjev.) V neko nemško luko prinesli so te dni valovi steklenico, ki je imela v sebi listek, na katerem je bilo s svinčnikom zapisano: „15. maja 1884. Uže šest ur se vozim z malim čolnom za svetilnikom po morji, a ne morem dobiti prave poti. Ako se mi prigodi kaka nesreča, prosim, sporočite moj pozdrav vsem znancem. Peter Grosevič iz Poznanjskega.“ — Revež je pač uže našel grob v mrzlih valovih!

— (Kraszewski v ječi.) Kraszewski poprijel se je v svoji ječi v Magdeburgu zopet pisateljstva; to kaže, da je starček pri trdnem zdravju in čilega duha. Svoje spise napravi v nemškem jeziku, da jih hitreje prebere jetniški vodja. Poljski listi jih potem prelože na poljski jezik in jih objavljajo pod naslovom: „Inozemska pisma — iz Magdeburga.“

— (Spomenik Williamu Siemensu.) Nedavno umrlemu slavnemu strokovnjaku v električni vedi nameravajo postaviti v Londonu primeren spomenik v podobi slikanega okna v vestminsterski opatiji v Londonu. Veljal bode 8000 goldinarjev.

— (Ženski zdravniki v Ameriki.) V Ameriki je dan danes nad 700 ženskih zdravnikov: pred 10. leti jih je bilo komaj 20.

Domače stvari.

Svojim čitateljem javljamo radostno vés, da je uže polu leta izpraznjeni prestol ljubljanske škofije dobil novega lastnika, vrednega naslednika blagemu dru. Pogačarju. Dunajski uradni list naznanja imenovanje g. dr. Missie knezoškofom ljubljanskim. O novem vladiki čitalo se je po slovenskih in konservativno nemških štajarskih novinah toliko ugodnega, da bode sigurno tudi vladikovina ljubljanska kaj zadovoljna s svojim vrhovnim pastirjem.

— (Imenovanje.) Ministerski predsednik je imenoval inženirja g. Vilj. Linhartta nadinženrjem in stavbenega adjunkta g. Frana Poznika inženirjem za mestne gradnje na Niže-Avstrijskem.

— (Pogreb stolnega kanonika gosp. Kramarja) včeraj ob 5. uri popoldne je bil veličasten. Za križem zvrstilo so se črno ovite zastave katoliškega rokodelskega društva in katoliškega društva za Kranjsko; potem se je nosil krasni venec prostovoljne požarne brambe iz Dolenje Vasi, katere odlični podpornik je bil ranjki; na to so sledili č. oo. Franciskani s križem in č. oo. Lazaristi, za njimi se je nosil črno oviti kapiteljski križ, in potem so šli pevci bogoslovci. Sledilo je veliko gospodov duhovnov, vsi kanoniki in milost. prošt g. Josip Zupan, ki je vodil sprevod z mnogo duhovno asistenco. Krsta je bila z lepimi venci pokrita; za njo so stopali sorodniki ranjcega, v prvi vrsti državni poslanec g. Karel Klun, potem pa dolga vrsta spremljevalcev, med katerimi smo videli dvornega svetnika grofa Chorinskyja, vladnega svetnika barona Pascotinija, deželne nadsodnije svetovalec g. Perscheta, finančnega nadsvetovalec g. dr. Račiča, deželne sodnije svetovalec pl. Zhuberja, gg. deželne poslanca dr. viteza Bleiweisa, dr. Poklukarja, Robiča, Detelo; škofjeloškega župana g. Moharja; prošta dr. Jarca in kot zastopnika stolnega kapitlja v Rudolfovom, kanonika g. Hočevanja; predsednika kupčijske zbornice g. Kušarja in podpredsednika g. J. N. Horaka; magistratnega svetnika g. Perona in dolgo vrsto družih zalujočih.

— (V Ptuj) k strelnim vajam odidejo 15. t. m. vse štiri baterije tukajšnjega topničarskega polka.

— (Velika menažerija) pride prihodnji teden v Ljubljano.

— (Surovost.) Privatni pisar J. P. udaril je včeraj na Križevniškem trgu brez vsacega povoda učenca ljudske šole L. M. s palico po glavi in ga ranil.

— (Ubegnil) je iz posilne delarnice Tomaž Purkovitzer iz Kapelj na Koroškem; delal je na travniku v mestnem logu in od tam jo je popihal.

— (Požarna kronika.) Iz Mokronoga se nam piše: 30. junija popoludne jelo je goreti v šupi posestnika Fr. Hočevanja v Slepšku. Dva mala dečka igrala sta se z vžigalnimi klinčki in zanetila ogenj. Vsled hudega vetra je ogenj takoj se poprijel tudi sosedne hiše, in celo gospodarsko poslopje, ki je stalo 300 korakov proč od vasi, jelo je goreti. Požarna bramba mokronoška prihitela je z 2 brizgalnicama na pogorišče, in tudi iz Sent Ruperta pripeljali so brizgalnico. Z združenimi močmi so omejili ogenj, da se ni poprijel sosednjih poslopij, kar bi se bilo prav lahko zgodilo vsled močnega piša. Škode je 2800 gld.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 3. julija. „Wiener Zeitung“ javlja, da je škof Aichner imenovan knezoškofom brixenske, korar dr. Missia knezoškofom ljubljanske škofije.

Dunaj, 3. julija. Denašnja „Wiener Ztg.“ objavlja sledeča imenovanja: avskultant dr. Jos. Fraidl je imenovan sodnijskim pristavom na Vrhniki (mesto umrlega Milharja), sodn. pristav Maks Langer vitez Podgoro pristavom pri okrožni sodnji v Novem Mestu, avskultant Anton Brumen sodn. pristavom v okrožji deželne nadsodnije graške. — Dalje je premeščen okrajni sodnik na Vranskem, Richter plem. Binnenthal, v Velikovec; sodnijski pristav dr. Globočnik, dosedaj v Konjicah, pa pride kot pristav k deželni sodnji v Celovec.

Marseille, 3. julija. Včeraj so umrle 4 osebe za kolero.

Petrograd, 3. julija. Slavni ruski general Totleben je umrl.

Dunaj, 2. julija. Upravno sodišče je zavrglo pritožbo mestne občine olomuške zoper naučno ministerstvo gledé naprave javne ljudske česke šole v Olomuci. (Ministerstvo je bilo ukazalo, da se mora taka šola napraviti iz občinskega zaklada, a mesto se je bilo pritožilo zoper ta odlok.)

Levov, 2. julija. Uradni list javlja, da se je dalo za ponesrečene prebivalce Galicije 100000 gld. podpore iz državnega zaklada.

Rim, 2. julija. „Fanfulla“ poroča, da je papež zbolel za bronchitis in da je preteklo noč imel hud asthma. — Vlada je vkazala karanteno tudi ob francoski meji na suhem. Vojaki bodo mejo zaprli.

Toulon, 2. julija. Danes 6 mrtvecev za kolero.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 3. julija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	80.40
„ „ „ srebri	81.40
Zlata renta	102.50
5% avstr. renta	95.70
Delnice narodne banke	852. —
Kreditne delnice	299.40
London 10 lir sterling	121.80
20 frankovec	9.67 ⁵
Cekini c. kr.	5.77
100 drž. mark	59.55

Uradni glasnik

z dne 3. julija.

Naprava novih zemljiških knjig: Pri c. kr. okr. glavarstvu v Logatcu za katastralno občino Begunje; poizvedbe dne 7. julija.

Dobava: C. kr. vojaška oskrbna uprava razpisuje za dobo od 1. sept. 1884 do 31. avg. 1885 javno ponudbeno dražbo za dobavo sena, slame in drv na postajah Ljubljana in Rudolfovo (od 1. sept. do 31. avg. 1885) in Toplice (od 1. jun. do 31. avg. 1885). Razprava je dne 11. jul. t. l. Natančneje pojasnila v uradu oskrbne uprave v Ljubljani.

Tuji.

Dne 1. julija.

Pri Maliči: Renker, trgovec, z Dunaja. — Wittine, trgovec, iz Isla. — Loser, trgovec, iz Trsta. — Diegole s soprogo iz Ogerske.

Pri Slonu: Weltmann s soprogo z Dunaja. — Lenek, gospod. upravnik, iz Vöslau-a. — Hübingler iz Trattenbacha. — Hoffmann, soproga rud. vodje, iz Istre.

— Perko, zasebnik, iz Ptuja.

Pri Avstr. carji: Schneider, fotograf, z Dunaja. — Iser, trgovec, s soprogo iz Reichsdorfa.

Umrli so:

Dne 30. junija. Bogomil Boskovič, črevljarski sin, 2¹/₂ l., Florijanske ulice št. 16, vnetje opnice.

Dne 2. julija. Fran Ceglar, hiš. paznika sin, 1¹/₂ l., Dunajska cesta št. 35, davica.

Tržne cene.

V Ljubljani 2. julija: Hektoliter banaške pšenice velja 8 gld. 62 kr., domače 7 gld. 96 kr.; ječmen 5 gld. 20 kr.; reš 5 gld. 85 kr.; ajda 5 gld. 85 kr.; proso 6 gld. 50 kr.; turšica 5 gld. 60 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 50 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld. — kr., fižol 9 gld. — Goveja mast kilo po 93 kr., сало po 80 kr., špeh po 60 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 54 kr., svinjina 70 kr., drobniško po 40 kr. — Piške po 40 kr., golobi 18 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 7 gld. — kr.; mehkih 4 gld. 50 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči), 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
2. julija	7. zjutraj	737.52	+13.0	zpd. sl.	obl.	1.40
	2. pop.	737.28	+22.2	svzh. sl.	dež	dež
	9. zvečer	737.06	+18.6	sv. sl.	s. js.	

V zalogi naši so izišle in je moči dobivati v naši knjigoprodajalnici naslednje knjige: Senekovič Andrej, c. kr. profesor v Ljubljani, Fizika za nižje razrede srednjih šol. V berilo vtisnjenih je 200 slik.

Knjiga, o kojoj se je kritika jednoglasno najpovoljnije izrazila, priporočena je tudi za samouk in velja v platno vezana 2 gld.

Latinsko-slovenski Slovník, izdelan po latinsko-nemškem J. A. Rožeka, 28 pol, 8°. Mehko vezan stane 2 gld. 50 kr.

Lapajne Ivan, Prvi pouk. Navod za poučevanje na najnižji stopinji narodne šole. Cena 60 kr.

Habsburžani v deželi Kranjski. Slavnosten spis ob godovanji šeststoletnice od združitve kranjske zemlje z Avstrijo. Na svetlo dal kranjski deželni odbor. Spisal August Dimitz, poslovenil F. Cimperman. Cena mehko vezane knjige je 4 gld.

Schön-Anka, gorenska povedka, spisal Alfred pl. Zett. Elegantly opremljena. Cena mehko vezani knjižici je 1 gld. 20 kr.

Knjige za mladino:

Pepelka, Snegulčica, Trnjeva rožica. Tri krasne pravljice v zabavo in pouk ljubljani. V četverki z mnogimi barv. podobami, vsaka po 50 kr. Pravljice o: Pepelki, Rudeči kapici in Obutem mačku. Tri knjižice v osmerki s mnogimi barv. podobami; cena vsaki knjižici je 25 kr. — Dalje O deželi lenuhov, Snegulčici, Pritlikovcu (Palčku) in Robinzonu po 15 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg.

Zaloga zemljevidov

c. kr. generalnega štaba.

Mera 1:75000.

Listi so po 50 kr., zloženi za žep, pri-lepljeni na platno po 80 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg-ova
knjigarna v Ljubljani.